

Og jeg synes, det er fuldstændig rigtigt, at i forbindelse med reform af arbejdet skal man også se på, hvor meget vægt der kan ligge på et veto og vetoretten, for det lykkedes jo Rusland at nedlægge et veto, så Kosovoindsatsen for at sikre kosovoerne jo ikke fandt sted med FN, fordi Rusland havde nedlagt veto.

Her vil jeg godt gøre opmærksom på, at det indgår i high level-gruppens arbejde at se på den situation.

Og jeg vil minde om Kofi Annan, som den 23. september 2003 i FN's Generalforsamling, altså ved sidste års Generalforsamling, selvfølgelig vendte sig imod Preemptive Use of Force, altså at man brugte styrke, før faren havde krystalliseret sig og var blevet immanent.

Men så siger han, at det ikke er nok at afsvære eller gå imod unilateralismen. Det er det ikke, for så er vi altså samtidig nødt til at se på de bekymringer, som får en stat til at føle sig sårbar, siden det er denne sårbarhed og disse bekymringer, der får staten til at handle ensidigt. Vi må vise, at disse bekymringer kan vi og vil vi løse så effektivt som muligt gennem kollektiv handling.

Kl. 13.45

Det synes jeg er nogle kloge betragtninger fra Kofi Annan, for man kan ikke bare ignorere, hvis et land siger, at her synes vi virkelig, vi har et problem, vi føler os faktisk meget utrygge. For hvis man skal undgå, at det land så handler selv for ikke at blive løbet over ende, så skal man altså også i FN's Sikkerhedsråd være hurtigere til at lytte og tidligere ude. Det indgår også i high level-gruppens arbejde, hvordan man får løst den situation, og jeg synes, det er nogle kloge betragtninger fra Kofi Annan.

Hr. Jeppe Kofod var også inde på, at folkeretten skal ajourføres til moderne tid. Det er FN i gang med, og det er vi enige i. Folkeretten er jo faktisk blevet ajourført efter de erfaringer, man har fået i tidens løb. Den blev også ajourført efter anden verdenskrig, og den blev ajourført efter Vietnamkrigen, og den trænger også til ajourførelse nu.

Så var der uenighed mellem hr. Jann Sjørnsen og hr. Jeppe Kofod omkring fælles EU-politik i FN, og hr. Peter Skaarup var også imod den. Jeg vil godt understrege, at dette betyder, at EU's medlemslande i New York skal forsøge at nå til en fælles holdning. Kan man ikke nå til en fælles holdning, jamen så kan man ikke det. Men det er faktisk ikke noget nyt. Det har faktisk været sådan, vi har arbejdet hele tiden. F.eks. under det danske formandskab var det en pligt for den

danske EU-ambassadør i New York at prøve at få en fælles holdning skabt mellem de forskellige faste repræsentanter i New York.

Jeg synes da, det er udmærket, at hvis vi er flere, der er blevet enige, så vejer vi også tungere til, først med de danske, så med de europæiske synspunkter og holdninger. Det kan vi da kun være interesseret i. Forsøget gøres, men naturligvis er det ikke bindende, da udenrigspolitikken ikke bindes af andre, men det er da altid klogt at se, om man kan blive enige, før man møder den større forsamling.

Jeg tror også, man skal være opmærksom på – det var hr. Jeppe Kofod også inde på – ulandsbistanden og handelen, og det er jo fuldstændig rigtigt. Nu er handelspolitikken ikke en del af Sikkerhedsrådet, men det er jo en del af Do-harunden og WTO. Der arbejder vi jo også for, at der skal komme et gennembrud.

For det første fik vi jo op til Monterrey EU's ulandsprocent til at stige. Det, der ligger meget fornuftigt i vedtagelsen, er det internationale arbejde for den, for det betyder jo langt mere, at de store lande giver mere, end hvis vi runder op med 0,1 pct. eller 0,15, eller hvor meget vi nu skal runde op med. Derfor fik vi den europæiske bistandsprocent, bl.a. ved en kraftig indsats fra Danmark, løftet til 0,39 i Monterrey, og amerikanerne lagde jo 50 pct. til også under indtryk af Monterrey. Det, der er det afgørende her, er at få øget den procent yderligere op mod de 0,7, hvor Danmark jo er et af de fem lande – fem lande i verden – som ligger over de 0,7.

Så er fru Pia Christmas-Møller inde på kvinder under konflikter. Jeg synes, det er et meget vigtigt tema. Det er et tema, som er meget væsentligt for regeringen, fordi vi i en række af vores tids konflikter kan konstatere, at kvindekroppen trods politiske, religiøse, etniske, geografiske, økonomiske og andre forskelle er inddraget som en del af slagmarken ved systematiske voldtægter, bortførelser og tvungne graviditeter uden efterfølgende retsforfølgelse. Jeg kan nævne Rwanda, Bosnien, Østtimor og Sierra Leone som eksempler, og det er altså kvindernes position og den offerrolle, de kommer i under væbnede konflikter.

Det mener jeg faktisk man skal se meget alvorligt på, og derfor vil vi arbejde for, at internationale organisationer, altså også FN, lægger mere vægt på at fremme ligestillingsaspektet i forbindelse med deres humanitære bistand, inklusive støtte til særlige beskyttelsesforanstaltninger mod krænkelse af kvinders mennesker-